

ע"פ 25689/11/16 - מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים נגד זאב צל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

ע"פ 25689-11-16

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד

כב' השופט יואל עדן

כב' השופט גילת שלן

המעעררת:

מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים

על ידי ב"כ עוז"ד יאיר הלר

נגד

זאב צל

המשיב:

על ידי ב"כ עוזה"ד אריה ניגר ואmir פיש

פסק דין

השופט יואל עדן

1. זהו ערעור על החלטת בית משפט השלום באילת מיום 26.9.16 בה הורה על "מחיקת הנאשם 2 מכתב האישום".

המעעררת הגישה כתוב אישום לבית משפט השלום באילת, בעבירה של פגיעה בערך טبع מגן, כנגד ארבעה נאים - 1. קו צינור אילית אשקלון בע"מ 2. זאב צל 3. מרינה דרוםית דיוורס בע"מ 4. אייל בר ציון.

המשיב, הוא הנאשם 2, העלה טענה מקדמית, לפיה כתוב האישום אינו מגלה עבירה כנגדו.

בהחלטה מיום 25.1.16 התקבלה טענת המשיב, ובית המשפט אפשר למעעררת לתקן את כתוב האישום, באופן שיתיחס מפורשת לחلكו של המשיב ולאחריותו הישירה לעבירה שבוצעה. לאחר הגשת כתוב אישום מותוקן, העלה שוב המשיב (ה הנאשם 2) אותה טענה מקדמית, כי כתוב האישום (כעת המותוקן) אינו מגלה כנגדו עבירה.

בהחלטה שנייה (יום 26.9.16) התקבלה טענת המשיב ונקבע כי עובדות כתוב האישום המותוקן אין מגלוות עבירה אותה ביצע, ולאור כך שניתנה למאשימה האפשרות לתקן את כתוב האישום, הורה בית המשפט על מחיקת הנאשם 2 מכתב האישום. על ההחלטה שנייה זו הוגש הערעור.

2. על פי כתוב האישום המותוקן המשיב (נאשם 2) היה בזמן הרלבנטיים מנהל בנאשמת 1, אשר החליטה לבצע עבודות של הסרת מפגעים בנזקודות קשירה של אוניות בנמל אילית.

עמוד 1

סעיפים 6 ו-7 לכתב האישום המתוון כוללים את העובדות ביחס למעשים המוחסנים למשיב, והם הוספו לכתב האישום המתוון, בנוסח הבא:

- "**6. לאחר אישור התקציב ע"י קצאה ומtan אישור על כך לנאשם 2, יzm הנאשם 2 פניה למירינה לצורך התקשרות מחיבת לאור העובדה שמירינה ביצעה במהלך שנת 2011 עבודות דומות עבור קצאה בשטח הנמל.**
- 7. הנאשם 2 ידע שביצוע עבודה זאת כפוף לאישור המשימה בשל נזק צפוי לערכי טבע מוגנים, אך לא בדק או ידיא, עבור לביצוען, כי ניתן אישור מתאים מטעם המשימה".**

בהמשך כתב האישום מתוואר כי נחתמה ע"י הנאשםת 1 הזמנת עבודה מנאשמת 3, ובמהלך העבודות נחתכו כלונסאות אשר נפלו לקרקעית הים, והעבודות גרמו לפגיעה קשה באליםוגים ובערכי טבע מוגנים נוספים.

3. בתגובה המערעת לטענה המקדמית שהועלתה ע"י ב"כ המשיב, נטען כי העבודות המפורטות בכתב האישום המתוון מגלות כי המשיב יzm פניה לביצוע עבודות ידע על הסיכון לערכי טבע מוגנים, הוא היה חלק מביצוע קודם של עבודות קודמות והיה ער לਮורבות הנחוצה של המערעת, לפגיעה אפשרית בערכי טבע, ולעובדת שיש מקום לקבלת היתר מתאים.

טען כי גם שהתקשרות הפורמלית בוצעה ע"י התאגיד, הנאשמת 1, הדבר לא היה יוצא לולא היוזמה של המשיב ופועלותיו, ומשכן, מדובר במעשים שביצע באופן אישי והביאו לביצוע העבירות נשוא כתוב האישום.

טען כי לא ניתן שהמשיב יסתתר מאחרוי מסך ההתאגדות וקמה לו אחריות אישית.

בעקבות תגoba זו, ניתנה החלטה ביום 25.8.16 לפיה התבקשה הבירה של המשימה האם היא מבקשת ליחס למשיב עבירה בשל פעולות שביצע באופן אישי או מכוח היוטו בעל תפקיד (אורגן), לאור כך שנאמר בהחלטה כי עליה לכואורה סתייה בין עבודות שנטענו בתגובה לבין טיעון משפטי שהועלה בה. בהבראה שהוגשה בכתב כי בהתנגדות ארגנים יש כדי להטיל עליהם אחריות אישית נוכח מעשייהם, ויש בה כדי להחיל אחריות פלילית על הארגן, וכי אין סתייה, והוסיף כי מעשי של המשיב בוצעו באופן אישי תוך מודעות, ואולם, הוא לא ביצע אותם עבור עצמו אלא עבור ובשם הנאשمت 1 בכובעו כאורגן מחיב בתאגיד, ומשכן לא רק שיכל באופן אישי ועלוי לשאת אחריות למשיעו, אלא גם חיב את התאגיד אותו הוא משרת באחריות בتوزאות מעשי מכוח תורת הארגנים.

4. לטענת המשיב העובدة שהוא חתום על ההתקשרות עם הנאשמת 3, אינה קושרת אותו אישית לביצוע העבירה בה נאשיות הנאשמות 1 ו-3, בשל כך שבעתותם כן, לפי הנטען, פעל כאורגן של הנאשמת 1.

טען כי כל תאגיד פועל באמצעות הארגנים שלו, ותאגיד אינו אלא מוסד מופשט, ומטעם זה דאג המחוקק במרבית

החייבים העוסקים במטריה דומה, לדאוג בהוראה ספציפית להטיל אחריות על הארגן הרלבנטי בתאגיד, וכי הדבר לא נעשה בחוק גנים לאומיים, ואין מחלוקת כי המשיב לא עשה באופן אישי במושג יידי מעשה שהביא לפגיעה בערך טبع מוגן, גם לא גרם לחברה לפעול לטובתו האישית ככליל להשגת תועלת אישית, ופועל אך ורק במסגרת תפקידו כנושא משרה בנאשمت 1 ולאצד להסכם בין הנאשמת 1 לבין הנאשמת 3.

בתגובהו לשפט המערערת לטענה המקדמית, טען ב"כ המשיב כי גם לאחר תשובה המערערת וההבהרה, לא הושלם החסר שבסכתב האישום המקורי, ונטען כי על פי תשובה המערערת הנאשمت 1 היא שהתקשרה עם הנאשمت 3 לביצוע העבודות, ולא המשיב, וכי כל מעשיו של המשיב נעשו אך ורק במסגרת תפקידו בנאשمت 1.

נטען כי טענת המערערת שהמשיב בהתנהגותו מקיים את כל יסודות העבירה, אינה עולה בקנה אחד עם האמור בסכתב האישום.

נטען כי אין בחוק גנים לאומיים כל דרישת לקבלת היתר לביצוע עבודות המתוירות בסכתב האישום, וכי הריתר נדרש **"כאשר יש כוונה לפגוע בערך טבע מוגן (מחמת צורך כלשהו)"**. וכי לא נטען כי למי מהנאשימים הייתה כוונה כזו, וכוונתם הייתה לבצע עבודה הנדסית בתחום השמורה.

5. בהחלטה מיום 26.9.16 שהיא ההחלטה השנייה בטענה המקדמית שהועלתה ע"י המשיב, נקבע כי **"לא ניתן להעמיד לדין ארגן של תאגיד, בגין מעשיו של התאגיד, בהיעדר הוראה מפורשת, המKENNA סמכות שczoo"**.

באשר לטענה, כי המשיב נשא באחריות אישית נקבע, כי **"המאמינה, במסגרת כתוב האישום המתוקן, אמונה פרטה את פעולותיו של נאשם 2 לקידום ההתקשרות בפעולות העבודה, אולם הבחירה בתגובהו לטענה המקדמית כי הנאשם 2 פעל בשמה של נאשمت 1, מותך רצון לקדם את אינטראס התאגיד. עוד הבחירה המאמינה כי הנאשם 2 לא פעל באופן אקטיבי, דהיינו לא ביצעה את העבודות מתחת לפני המים, אלא שלאן לא יוזמתו ופעולותיו לקידום ביצוע העבודות הללו לא היו יכולות לפעול, זאת כאשר הוא אינו דואג לקבלת היתר לביצוע הפעולות"**.

בית המשפט קובע, כי טענה זו של המערערת מבקשת לבסס את העבירה ביחס למשיב על מחדל בכך שלא דאג לקבלת היתר לביצוע העבודות, אולם, אין חובה בדיון או בחזזה לקבלת היתר שכזה, ובהיעדר מקור חובה לפעול לתקבלת היתר, אין בהתנהגות המחדלית של המשיב ככל שהוא קיימת, כדי לבסס קיומה של עבירה על פי העבודות הנטעןות בסכתב האישום המתוקן. בית משפט קמא הוסיף כי לטעמו גם אם היה קיים מקור חובה לפעול, הרי פעולותיו של המשיב, לרבות אי בדיקת קיומו של היתר, הן פעולות שביצע כאורגן של החברה **"ועובדת היותו מודע לצורך לקבלת היתר שכזה, אין בה כדי לשנות מהות חלקו כאורגן ולא כמבצע ישיר ונפרד מהחברה"**.

לסיכום נקבע: **"לפיכך, ועל אף שבסכתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם 2 ביצע פעולות לקידום ההתקשרות**

והעובדות, הללו נעשו אך ורק "בכובע" כארגן של נאשمت 1 ולא "בכובע" כאדם פרטי.

מכל האמור, הורה בית משפט קמא על "מחיקת" הנאשם 2 (המשיב) מכתב האישום.

6. בהודעת העורoor חוזר ב"כ המערערת על הטענות שנטענו בפני בית משפט קמא, ונטען כי טעה בית משפט קמא משקבע שלא ניתן להאשים ארגן של תאגיד בהעדר הוראה מפורשת בחוק, ולענין קבלת היתר, נטען כי הוראת החוק אשר בכתב האישום נוקבת בחובה לקבלת היתר.

נטען כי מהחלטת בית משפט קמא עולה היפוך של תורת הארגנים, וכי כאשר ארגן פועל בשם תאגיד ועובד עבריה או מבצע מחדל חמור במסגרת עבודתו, הרי שיש בפועלותיו או במחדרו לחיב פעמים, הן את התאגיד בשם פועל והן את עצמו כמבצע בצוותא את העבירה.

ב"כ המשיב טען כי תורת הארגנים פועלת בכיוון אחד וניתן ליחס לתאגיד אחריות בגין מעשי נשא משרה, אך למשיב לא מיוחס כי פגע באלהוגים, ואף יסוד מיסודות העבירה, ואין בכתב אישום כל עובדה המחייבת לו פגעה באלהוגים, וכל שמיוחס לו הוא שלא דאג שייהה היתר, אולם נטען כי קיומו של היתר אינו חלק מנסיבות העבירה.

7. לאחר שנשמעו הצדדים ונבחנו טענותיהם, המסקנה היא כי ערעור זה בדיון יסודי, עובדות כתוב האישום המתואקן מגלוות עבריה שבוצעה ע"י המשיב (הנאשם 2) באופן אישי, ויש להורות על ביטול ההחלטה בית משפט קמא מיום 26.9.16.

הדיון בתורת הארגנים אינו רלבנטי לעניינו של המשיב. בחינת קיומה או העדרה של אחריות המשיב למשעים המיוחסים לו, אינה מבוצעת על פי תורת הארגנים, אלא על פי הכללים הרגילים הקיימים בדיון הפלילי לבחינת אחריותו של הנאשם.

ענייןה של תורת הארגנים, אשר עוגנה במסגרת סעיף 23(א)(2) לחוק העונשין, הינו בהטלה האחריות על התאגיד מכוח מעשיו של הארגן [ר' ע"פ 1899/14, 1829/14, 99/14 מ"י נ' מדר ואח' (2014), סעיפים קיב' - קל'א' לפסק הדיון; וע"פ 3027/90 **חברת מודיעים ביןוי ופיתוח בע"מ נ' מ"י פ"ד מה(4), 364** (שניתן לפני תיקון 39 לחוק העונשין במסגרתו חוקק סעיף 23(א)(2); וכן ע"פ 2560/08 מ"י **רשות ההגבלים העסקיים נ' יIRON וול ואח'** (2009), סעיפים עד' - עט'].

בתורת הארגנים כמו גם בעיגונה בחקיקה במסגרת סעיף 23(א)(2) לחוק העונשין, אין כדי להוות מקור נורמטיבי לבחינת אחריותו של הפרט, ארגן או כל בעל תפקיד בחברה.

אחריותו האישית של בעל תפקיד בחברה נבחנת על פי מעשיו שלו ועל פי הוראות הדיון הפלילי כבהתיחס לכל מעשה עבריה. ולצד זאת, כאשר קיימים מתאים, גם מחח אחריות שליחות, אך אין זה המקורה.

היותו של אדם בעל תפקיד בחברה אין בה כדי לפטור אותו מאחריותו הפלילית למשעו שלו, זו נבחנת על פי מעשיו, ואין

בחיותו אורגן כדי להוסיף או לגרוע לשאלת אם תוטל עליו אחירות, אם לאו.

המקור הנורטטיבי לבחינת אחירות אישית של מי אשר פועל עבור או בשם חברה, יכול להימצא ממשי מקורות מרכזים - האחד, אחירותו האישית מכוח מעשויו שלו, ובמסגרת זו יש לבחון את התקיימות יסודות העבירה המיוחסת לו, הנקיסוד העובדתי והן היסוד הנפשי, בהתייחס למעשויו שלו. המקור השני האפשרי להטלת אחירות על בעל תפקיד בחברה, הינו מכוח הוראות דין ספציפיים המתייחסים בנסיבות מסוימים אחירות שליחות לבעל תפקיד מסוים, כאשר התפקיד עבר עבירה, וזהו למעשה מעשה הטלת אחירות שליחות על היחיד בעל התפקיד בחברה, מכוח דין ספציפי שהורה כן.

עניןנו בבחינת אחירותו האפשרית של המשיב מכוח העובדות הנטענות בכתב האישום, בשל האחירות האישית, החלופה הראשונה דלעיל. זאת בדרך שברגיל נבחנת אחירותו של אדם במסגרת הדין הפלילי.

האפשרות השנייה להטלת אחירות - מכח אחירות שליחות, אינה קיימת, בהיעדר הוראת דין ספציפית לעניין זה, אולם אין בכך כדי לשלול הטלת אחירות מכח האפשרות הראשונה.

8. שימושלית טענה מקדמית מכוח סעיף 149(4) לחס"פ, על כי העובדות המתוארות בכתב אישום אינן מהוות עבירה, הרי שבבחינת הטענה מבוצעת על בסיס נוסחו של כתב האישום.

סעיפים 6 ו-7 לכתב האישום המתוקן, אשר הוספו לאחר ההחלטה הראשונה של בית משפט קמא, כוללים עובדות אשר ככל שיוכחו במהלך שמיעת ראיות, יש בהן כדי הקמת יסודות העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, לפי סעיף 33(ג) לחוק גנים לאומים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, תשנ"ח - 1998, ולפי תקנה 3(א) לתקנות גנים לאומיים, שמורות טבע ואתרי הלاءם (איסור פגעה בערכי טבע מוגנים, תשמ"ד-1983).

סעיף 33(ג) לחוק גנים לאומים, קובע: "**לא יפגע אדם בערך טבע מוגן, אלא בהיתר כללי ומוחך מאת המנהל**".

סעיף 3(א) לתקנות גנים לאומיים קובע: "**לא יפגע אדם בערך טבע מוגן, אלאUPIFI היתר מפי המנהל**".

כתב האישום המתוקן מיחס למשיב (הנאשם 2), כי הוא יוזם את הפניה לנשامت 3 לצורך ההתקשרות באוthon בעבודות אשר לבסוף בדין, נתען כי נפגעו ערכי טבע מוגנים. זאת ועוד, כתב האישום המתוקן מיחס למשיב את הידעיה הוכח שביוצוע העבודה כפוף לאישור המוערטה, והן כי נזק צפוי לערכי טבע מוגנים, וכי למרות זאת, לא בדק ולא ידיא עבור לביצוע כי ניתן אישור מתאים מטעם המוערטה.

בעבודות אלו, אשר מפורטות בכתב האישום המתוקן, יש כדי הקמת אחירות מכוח סעיפי העבירה דלעיל, ככל שיוכחו.

העובדת שהמבצע בפועל של העבודות אשר פיזית גרמו לפגעה בערכי הטבע המוגנים הינו גורם אחר, חברה אחרת

בנסיבות גורמים מטעמה, אין בה כדי לגרוע או לבטל את אחוריות המשיב, אשר על פי עובדות כתוב האישום המתוקן הוא זה אשר פועל לצורך התקשרות מהיבית בין הנאשמת 1, מזמיןת העבודה, לבין הנאשמת 3 מבצעת העבודה, ובכך גורם להוצאה אל הפועל של תהליך שתחילה בהתקשרות לביצוע עבודות אשר צפוי מהן נזק לערכי טבע מוגנים, והמשכו בפגיעה בהם.

עובדות כתוב האישום המתוקן מפרטות ביצוע אישוי של המשיב את העובדות המקיימות עבירה המבוצעת על ידו במשותף עם אחרים.

המשיב, על פי כתוב האישום המתוקן, הוא שיזום התקשרות מהיבית של תאגיד עם תאגיד אחר לביצוע עבודות הפוגעות בערכי טבע מוגנים, ללא יותר לכך. בכך הוא מהווה גורם המביא במשוין לפגיעה בערכי הטבע המוגנים. מעשו הם חלק מרכזי בשרשראת הפעולות המביאה לפגיעה. זהו ביצוע ישיר, יחד עם אחרים של היסוד העובדתי בעבירות המוחשית לו, והכל כאשר מפורט בכתב האישום המתוקן גם היסוד הנפשי הנדרש.

9. עצם העובדה שהפעולה של המשיב מבוצעת עבור תאגיד, אין בה כדי לשלול את אחוריותו.

aphael לע"פ 4946/07 **על מקלה נ' מ"** (19.2.2009), שם נקבע כי אין לקבל שלילת אחוריות פלילית מן הטעם שאדם פעל כאורגן או שלוח של תאגיד:

"אכן, אין לקבל מצב שבו נושא משרה אינו נושא באחריות פלילית למעשה שעשה אך מן הטעם שפועל כאורגן או שלוח של התאגיד ובמטרה להיטיב עמו. כמו שפועל בתאגיד אחראי אותו נושא משרה בפליליים אישית אם הוא מקיים בעצםו את יסודותיה של העבירה שבגינה הוא מואשם. אחוריות התאגיד במצב זה, לאוთה עבירה או לעבירה אשר לשם גיבושה נדרשות נסיבות אחרות, מצטרפת לאחריות הארגן אף היא אינה בהכרח מבטלת אותה (ענין מודיעינים; ראו גם ע"פ 137/79 גלנט נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 746, 748 (1981); ע"פ 5734/91 ללאומי ושות' בנק להשקעות בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (2) 4, 23 (1995)). בהקשר זה יצוין, כי גם עבירות שהרכיב העובדתי שבהן הוא מחדל של היעדר פיקוח או אי מניעתה של התנהגות עברייןית של גורמים אחרים בתאגיד עשויות לגבות אחריות אישית ושירה שכן גם בעבירות אלה קיים רכיב התנהוגות המתבטא בהפרת חובת הפיקוח (לדרמן, בעמ' 126)."

עודaphael לע"פ 7295/95 **דיסנץ'יק נ' מ"**, פ"ד נא(2), 193, שם, נקבע כי:

"**עקרונית, אחוריותו של ארגן הפועל בתאגיד יכולה לנבוע משני מקורות עיקריים:**

האחד, אם הארגן מקיים, על-ידי התנהגותו שלו, את היסודות (העובדתיים והנפשיים) של עבירה. "בני האדם הפועלים בתאגיד אחרים בפליליים אישית, אם הם מקיימים את יסודותיה של הנורמה" (ע"פ 3027/90 חברת מודיעים [1], בעמ' 384). לעניין זה, יתכן שהארגון ישראל (להלן - פרשת חברת מודיעים [1], בעמ' 384) הוא מבצע העבירה (בצורתו או עם אחר). יתכן, כמובן, שהארגון הוא הצד לעבירה שלא מבצע, אלא כמשדר או ממשיע. אחריות זו היא אישית. היקפה נקבע על-פי היסודות העובדתיים והנפשיים הקבועים בעבירה הפלילית שבה הוא הוואם. אין היא מותנית באחריותו הפלילית של התאגיד. המקור השני לאחריות הארגן עשוי להיות בהוראת דין הקובעת כי הארגן היא אחראי בפלילים אם התאגיד אחראי בפלילים. אחריות זו היא במידה מסוימת כעין-שילוחית. הארגן עצמו אינו אחראי אישית בפלילים. האחריות הפלילית מוטלת עליו משום אחריותו הפלילית של התאגיד. אין אחריות פלילת על התאגיד, אין הארגן אחראי".

הנה כי כן, על פי החלטה הראשונה, של הטלת אחריות פלילת בגין מעשיו של בעל התפקיד, אחריותו הפלילית אינה מותנית בקיומה של אחריות פלילת של התאגיד.

עם עובדה שנושא המשרה פועל כארגן או כשלוח של התאגיד ובמטרה להטיב עמו, אין בה כדי להביא למצב בו הוא אינו נושא באחריות פלילת למעשה שעשה.

מי שפועל בתאגיד אחראי באופן אישי אם הוא באופן אישי מקיים במעשיו או במחדריו את יסודותיה של עבירה. אחריותו זו מנתקת מחלוקת אחריות התאגיד.

מכל האמור, יש בעבודות כתוב האישום המתוקן כדי להוות עבירה על פי הוראות הדין אשר פורטו בו.

אין מדובר בהטלת אחריות בגין מחדר, אלא הטלת האחריות הינה בגין המעשה אשר כפועל יצא ממנו, על פי כתוב האישום המתוקן, בוצעה פגעה בערך טبع מוגן. מעשה זהה, על פי הדין, אסור, אלא אם ניתן היתר, וכך לא ניתן. משכך, העבירה הינה בגין המעשה.

העובדת עליה ביסס בית משפט קמא את מסקנתו (סעיף 10 להחלטה מיום 26.9.16), על כי פעולותיו של המשיב געו "בכוּבוֹן" כארגן ולא "בכוּבוֹן" כאדם פרטי, אין בה כדי להביא לשילוח אחריות האישית בגין המעשים שהוא ביצע בעצמו.

כתב האישום מפרט את ידיעתו של המשיב הן דבר הנזק האפשרי מהמעשים האמורים, והן דבר הצורך בקבלת אישור המערערת בשל הנזק הצפוי. משכך, בעבודות כתוב האישום המתוקן מתיחסות גם ליסוד הנפשי הנדרש להשתכלות האחריות הפלילית על פי העברות המិוחסות למשיב. יש להוסיף כי אין מקום לטענת המשיב בדבר דרישת יסוד נפשי של

10. אשר לאפשרות הטלת אחראיות מכח החלופה השנייה - אחראיות שליחית של המשיב בגין אחראיות התאגיד (הנאשמה 1) - ייאמר תחילה כי כתוב האישום המתוקן אינו מיחס עבירה מכוח האחראיות שליחית, וגם ב"כ המערערת לא טענו לכך. אין לקבל בהקשר זה את הפרשנות אשר ניתנה בהחלטה לטענות ב"כ המערערת, ואולם, גם אם כך הייתה טעונה המערערת, הרי שבוחינה צריכה להיות של כתוב האישום המתוקן כנוסחו.

אכן, לא ניתן להעמיד לדין אורגן של תאגיד בגין מעשיו של התאגיד בהעדר הוראה מפורשת בחוק. ואולם, עניינו לא בהטלה אחראיות על המשיב מכוח מעשי הנאשמה 1, התאגיד, אלא מכוח מעשיו שלו. הטלת האחראיות המתבקשת אינה מכוח האחראיות שליחית אלא מכוח אחראיותו הישירה.

משmagלה כתוב אישום אחראיות ישירה, ומשעצם העובדה שהפעולה נעשתה במסגרת היותו של נאשם בעל תפקיד בתאגיד אינה פוטרת מאחריות זו, הרי שאין לקבל את הטענה המקדמית.

אכן, אין ביחס לעבירות המזוהה למשיב בכתב האישום המתוקן הוראת חוק המטליה אחראיות שליחית (כפי שיש לדוגמא במסגרת סעיף 119 לחוק מס ערך נוסף, תשל"ז-1975). אולם, עסוקין בהטלה אחראיות אישית על אדם בשל מעשיו שלו, ולא בהטלה אחראיות שליחית עליו בגין מעשי תאגיד. מכאן שהיעדר הוראת חוק כאמור אינה משפיעה על הטלת האחראיות האישית. אין מדובר ב"סדר שלילי". קבלת פרשנות שכזו נוגדת את הדין הקים, ומשמעותה ביטול אחראיות אורגן למשעו שלו, ומתן פטור או חסינות למשעי אורגן המבוצעים על ידו באופן אישי, עברו התאגיד.

11. מכל האמור, הערעור בדיון יסודו.

עובדות כתב האישום המתוקן מהוות עבירה לפי הוראות החיקוק המפורטות בכתב האישום המתוקן.

העובדות מתייחסות הן- לייסוד העובדתי והן- לייסוד הנפשי, וככל שיוכחו במידה הנדרשת בדיון הפלילי, הרי שיהיה בכך כדי להביא להרשות המשיב בהן.

יש להורות על ביטול החלטת בית משפט קמא מיום 26.9.16, וביטול ההוראה על "מחיקת" המשיב מכתב האישום.

לביקשת האי כוח הצדדים, פסק הדין ישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, י"ח טבת תשע"ז, 16 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופט

יואל עדן, שופט

ר. יפה-כ"ץ, נשיאה

אב"ד